

angaar en Station eller Holdeplads ved Hattings. Det er det Sidste: en Holdeplads, jeg skal holde mig til; thi Beboernes Ønske gaar i Virkeligheden ikke ubover det: at faae en Holdeplads. Som den ærede Ordfører oplyste, var der allerede dengang, da Banen blev anlagt, Tale om at faae en Holdeplads paa dette Sted, og Beboerne have nu vistnok bagefter meget stærkt fortrudt, at de ikke havde turdet indlade dem paa dengang at garantere en vis Indtægt for Statskassen. Senere have de gjentagne Andragender vist, at de havde Banskælighed ved at opnaa det. Til deres Undskyldning kan jeg sige, at man dengang var ubekjendt med disse Forhold. Af den ærede Ordfører er det blevet fremhævet, at det er en talrig, velbefolket Egn, og det kan paa ingen Maade seile, at det er en Holdeplads, som maatte kunne tilføre Statskassen ikke ubetydelig Indtægt. Jeg antager ogsaa efter alle Forhold, at Beboernes Ønske allerede for lang Tid siden vilde være blevet opfyldt, naar det ikke i Stigningsforholdene ved Jordsmonnet havde havt nogen Banskælighed. Udsagnet paa de Andragender, som ere blevene indsendte, er ogsaa begrundet paa, at Stigningsforholdene lægge nogen Banskælighed i Veien. Men efter Alt, hvad der er blevet mig meddelt om, at Befolkningen der har været villig til at indlade sig paa en Holdeplads, tør jeg sige, at Stigningsforholdene dog vel ikke ere større, end at de kunne overvindes. Om det er muligt at forlægge Holdepladsen til et eller andet Sted, der formindske Ulemperne ved Stigningsforholdene, skal jeg ikke udtale mig om, og det har vel heller ikke stor Betydning. Det er navnlig dette Forhold, som hidtil har hindret Eagen, og jeg vil gjerne tillade mig at anmode den høitærede Minister om at tage velvillig paa den. I Virkeligheden tror jeg ikke, at Statsbanen kan komme til at tabe derved; efter hele den Rigdom, som findes paa Eagen, maa man antage, at den kan tilføre Statsbanen en saadan Indtægt, at Udgifterne ville kunne dækkes derved, og hvor stort et Gode det er for Befolkningen at faae Nytte af denne Bane, hvor de se Togene fare frem og tilbage hver Dag for deres Dine, uden een eneste Gang at kunne benytte dem, det er jo indlysende. Der er nemlig 2 Mil fra Løsning til Horsens, fra Hattings er der 3 Fjerdinge til Horsens. Banen fører igjennem Byen, og Befolkningen ser, som sagt, Togene hver Dag, uden at kunne benytte dem, medens den har de andre Ulemper ved dem. At Befolkningens Ønsker derfor efterhaanden ere blevene stærkere, er selvsølgelig. Jeg tvivler ikke om, at den vil være villig til at bringe de fornødne Offre for at faae sit Ønske opfyldt. Det er en Selvsølgelse, at man ved en saadan Holdeplads ikke vil opnaa, at alle Togene komme til at holde, men de væsentligste Ønsker og Krav vilde dog kunne tilfredsstilles, naar et enkelt Tog holder om Formiddagen og

om Eftermiddagen. Ogsaa for Horsens By maa det være af Interesse at faae en Holdeplads der, idet det jo vil bringe en større Del af Omegnen i Forbindelse med Horsens. Med disse faa Bemærkninger henstiller jeg til den høitærede Indenrigsminister, om det ikke skulde være muligt, at se bort fra de Hindringer, som ere tilstede paa Grund af Stigningsforholdene.

Bøffen: Det eneste Andragende, hvorefter der i Udvalget har været nogen Dissens, er Indstillingen Nr. 11 i Betænkningens Nr. 24. Jeg vil kun derom sige, at, naar jeg er iblandt de Medlemmer, der ikke have sluttet sig til Flertallet, saa er det simpelthen af den Grund, at, naar dette afstedede Postbud indstilles til Understøttelse af Statskassen, saa maa man frygte for de Konsekventer, som det kan drage med sig; thi hvor skal saa Grændsen være, indensfor hvilken man skal gjøre Postbude pensionsberettigede, som ikke ere det efter Loven? Det er for at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at der i dette Punkt kan være Betænkelse overfor de mulige Konsekventer, som deraf maatte kunne drages, at man ikke har tiltraadt Forslaget, og at jeg derfor ogsaa nu har udtalt mig derom. Imidlertid er det en anerkjendt Sag, at Rigsdagen har Lov til at være inkonsekvent og overhovedet ikke tage Konsekvenserne af sin egen Stilling, men jeg tror at skyldte det høie Thing at gjøre opmærksom paa, at her ligger der mere for end Spørgsmaalet om Forholdet til en enkelt Mand.

Indenrigsministeren (Steel): Det første Punkt, som giver mig Anledning til nogle Udtalelser, er Andragendet under Nr. 8 i Betænkningen fra Bestyrelsen for Fiskeriforeningen for Distriktet af Vendsyssel, der gaar ud paa, at denne ønsker et Beløb af 8000 Kr. til Laan til Hjælp for de Fiskere, som maatte ønske at anstafte sig mere fuldkomne Fiskeriredstaber. Da hele Kontoen, man raader over til Anvendelse til Fiskeriets Fremme, er 12,000 Kr., ses det let, at, naar den nævnte Fiskeriforening vil have 8000 Kr., bliver der overmaade lidt tilbage at virke med for Administrationen. Vi have benyttet 6000 Kr., altsaa Halvdelen af Kontoens Beløb, til Fremme af Anskaffelse af bedre og mere fuldkomne Fiskeriredstaber, end der hidtil har været kjendt, og det er sket ved Gave, ikke ved Laan, af indtil Halvdelen af det Beløb, som de nævnte Baade have kostet; de ere anvendte efter bedste Skjønne paa de Steder, hvor man troede, at der kunde være mest Nytte for dem, og naturligvis har Vendsyssel ikke været glemt. Jeg tilstaar, jeg ser ikke for Diebliffet nogen egentlig Fordel for Staten selv derved, at den Sum, som er overladt Administrationen til Fiskeriets Fremme, fordeles saaledes, at det overlades til det nævnte Fiskeriselskab, — hvis Svær og Interesse for Fi-